Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

18 юли 2013 година*

„Селско стопанство — Режим на вносните лицензии — Регламент (ЕО) № 1291/2000 — Член 35, параграф 4, буква в) — Гаранции, внесени при подаване на заявлението за издаване на лицензиите — Вносна лицензия — Несвоевременно представяне на доказателството за нейното използване — Санкция — Изчисляване на задържаната сума — Регламент (ЕО) № 958/2003 — Тарифни квоти“

По дело C-211/12

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Corte d'appello di Roma (Италия) с акт от 26 март 2012 г., постъпил в Съда на 3 май 2012 г., в рамките на производство по дело

Martini SpA

срещу

Ministero delle Attività produttive,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: г-н J. Malenovský, председател на състав, г-н U. Lõhmus (докладчик) и г-жа A. Prechal, съдии,

генерален адвокат: г-н N. Wahl,

секретар: г-жа A. Impellizzeri, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 21 март 2013 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за Martini SpA, от F. Capelli и M. Valcada, avvocati,

— за италианското правителство, от г-жа G. Palmieri, в качеството на представител, подпомагана от г-жа F. Varrone, avvocato dello Stato,

— за гръцкото правителство, от г-жа X. A. Basakou, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от г-н P. Rossi и B.-R. Killmann, в качеството на представители,

* Език на производството: италиански.

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 35 от Регламент (ЕО) № 1291/2000 на Комисията от 9 юни 2000 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти (ОВ L 152, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 32, стр. 210), изменен с Регламент (ЕО) № 325/2003 на Комисията от 20 февруари 2003 година (ОВ L 47, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 46, стр. 164), наричан по-нататък „Регламент №°1291/2000“.

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Martini SpA (наричано по-нататък „Martini“) и Ministero delle Attività produttive (наричано по-нататък „Ministero“) по повод размера на наложената санкция за несвоевременното представяне на доказателство за използването на вносна лицензия.

Правна уредба

Регламент №°1291/2000

3 Регламент №°1291/2000 е отменен и заменен с Регламент (ЕО) № 376/2008 на Комисията от 23 април 2008 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на лицензии за внос и износ и сертификати за предварително фиксиране за селскостопанските продукти (ОВ L 114, стр. 3). С оглед обаче на датата на настъпване на фактите в спора по главното производство същият се урежда от Регламент №°1291/2000, съображения 10 и 12 от който гласят:

„(10) Регламентите на Общността, които въведоха [вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти], предвиждат те да се издават срещу депозирането на гаранция, така че да се гарантира, че задължението за внос или износ ще бъде изпълнено през срока на тяхната валидност. Необходимо е да се определи кога задължението за внос или износ е изпълнено.

[…]

(12) Понякога вносните лицензии се използват, за да се администрират количествени вносни режими. Това е възможно само когато за вноса, извършен съгласно издадените лицензии, се узнава в рамките на доста къс срок. При тези случаи изискването да се представи доказателство, че лицензията е била използвана, не е само в интерес на стабилното администриране, но придобива първостепенно значение за администрирането на тези количествени режими. Въпросното доказателство се осигурява с представяне на копие № 1 на лицензията и, когато е необходимо и възможно, извлечения от нея. Представянето на такова доказателство може да се осъществи в доста кратък срок. Поради това този срок трябва да се фиксира за случаите, при които правилата на Общността за лицензиите, използвани за администриране на количествени режими, съдържат препращане към тях“.

4 Член 35 от посочения регламент съдържа норми, които уреждат подробните правила за освобождаване на гаранциите, и посочва по-специално условията и съотношенията, в които гаранцията се задържа. Параграф 2 от него предвижда:

„При условие че се прилагат членове 40, 41 или 49, когато не е изпълнено задължение за внос или износ, гаранцията се задържа в размер, равен на разликата между:

а) 95 % от количеството, посочено в лицензията или сертификата,

и

б) действително внесеното или изнесеното количество.

Ако лицензията е издадена на база бройка глави, резултатът от изчисляването на 95 %, посочено по-горе, когато е приложимо, се закръглява към следващото по-малко цяло число глави.

Въпреки това, ако внесеното или изнесеното количество възлиза на по-малко от 5 % от количеството, посочено в лицензията или сертификата, се задържа цялата гаранция.

[…]“.

5 Параграф 4 от този член 35, който се отнася по-специално до последиците от несвоевременно представяне на доказателство за използването на лицензията или сертификата, има следния текст:

„4.

а) Доказателството, посочено в член 33, параграф 1, букви а) и б), трябва да бъде представено в срок от два месеца от изтичането на лицензията или сертификата, освен ако това е невъзможно поради непреодолима сила

[…]

б) Сумата, която се задържа по отношение на количествата, за които не е представено доказателство, свързано с [износната] лицензия с предварително фиксиране на възстановяването, в рамките на срока, определен съгласно първото тире от буква а), се намалява [с различен процент в зависимост от това колко несвоевременно е представено доказателството, считано от датата на изтичане на лицензията или сертификата];

в) В случаи, различни от изброените в буква б), сумата, която се задържа по отношение на количествата, за които не е представено доказателство в рамките на срока, определен в буква а), [а е представено] най-късно [на] 24-ия месец след датата на изтичане на лицензията или сертификата, е 15 % от сумата, която би била задържана [изцяло], ако продуктите не са били внесени или изнесени; когато за даден продукт има лицензии или сертификати с различни размери на гаранция[та], за изчисляване на сумата, която трябва да се задържи, се използва най-ниският размер, приложим за внос или износ.

[…]“.

Регламент (ЕО) № 1162/95

6 Съгласно член 10 от Регламент (ЕО) № 1162/95 на Комисията от 23 май 1995 година относно определяне на специални подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии в сектора на зърнените култури и в сектора на ориза (ОВ L 117, стр. 2), изменен с Регламент (ЕО) № 2333/2002 на Комисията от 23 декември 2002 година (ОВ L 349, стр. 24), наричан по-нататък „Регламент № 1162/95“):

„Размерът на гаранцията по отношение на лицензиите за продуктите, предвидени в член 1 от Регламент (ЕИО) № 1766/92 [на Съвета от 30 юни 1992 г. относно общата организация на пазара на зърнените култури (ОВ L 181, стр. 21)], е:

а) 1 EUR за тон в случай на вносни лицензии, за които не се прилага член 10, параграф 4, четвърто тире от Регламент (ЕИО) № 1766/92 […]“. [неофициален превод]

Регламент (ЕО) № 958/2003

7 Регламент (ЕО) № 958/2003 на Комисията от 3 юни 2003 година относно подробни правила за прилагане на Решение 2003/286/ЕО на Съвета, що се отнася до отстъпките под формата на тарифни квоти на Общността за определени зърнени продукти с произход от Република България и за изменение на Регламент (ЕО) № 2809/2000 (ОВ L 136, стр. 3), е отменен с Регламент (ЕО) № 1996/2006 на Комисията от 22 декември 2006 година за адаптиране на няколко регламента относно пазара на зърнените култури поради присъединяването на България и Румъния към Европейския съюз (ОВ L 398, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 81, стр. 114). Предвид обаче датата на настъпване на фактите в спора по главното производство същият се урежда от Регламент (ЕО) № 958/2003.

8 Съображение 6 от Регламент № 958/2003 гласи:

„За доброто управление на тези квоти е необходимо гаранцията, свързана с вносните лицензии, да бъде относително голяма, в отклонение от член 10 от [Регламент № 1162/95]“ [неофициален превод].

9 Член 1, параграф 2 от този регламент гласи:

„Вносът на царевица […] с произход от Република България, който се ползва от нулева ставка на вносното мито в рамките на тарифната квота […], е предмет на вносна лицензия, издадена съгласно разпоредбите на настоящия регламент“. [неофициален превод]

10 Според член 1а от същия регламент:

„Икономическият оператор може да подаде само едно заявление за вносна лицензия за съответния период […]. Ако подаде повече от едно заявление, всичките му заявления се отхвърлят и гаранциите, които са били предоставени при представянето на заявленията, се задържат в полза на съответната държава членка“. [неофициален превод]

11 Член 8 от същия регламент предвижда, че „гаранцията относно предвидените в настоящия регламент вносни лицензии е 30 EUR за тон“ [неофициален превод].

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

12 Martini е титуляр на лицензия, издадена от компетентния италиански орган на 15 септември 2003 г., за внос от България на 7 000 тона царевица при нулева ставка на митото. Съгласно член 8 от Регламент № 958/2003 това дружество внася гаранция в размер на 30 EUR за тон продукт на основание на своите задължения при вноса.

13 Освен посочените задължения, чието изпълнение не се оспорва, за да освободи разглежданата гаранция, Martini е било длъжно да представи доказателство за използването на своята лицензия най-късно до края на втория месец след датата на изтичане на нейната валидност. На 17 февруари 2004 г. Ministero приема декрет, с който обявява, че задържа 31 500 EUR, които съответстват на 15 % от тази гаранция, тъй като посоченото дружество не е спазило предвидения срок.

14 На 20 февруари 2004 г. Martini подава жалба срещу този декрет, като оспорва използването на размера на действително внесената във връзка с разглеждания внос гаранция като параметър за изчисляване на сумата, която следва да се задържи. Посоченото дружество счита, че съгласно член 35, параграф 4, буква в) от Регламент № 1291/2000 подлежащата на задържане сума при несвоевременно представяне на доказателство за използването на вносната лицензия трябва да се изчисли не въз основа на платената в конкретния случай гаранция от 30 EUR за тон от внесения продукт, а въз основа на размер от 1 EUR, който се прилага принципно относно лицензиите за операциите по внос на царевица с произход от трети държави по силата на член 10 от Регламент № 1162/95.

15 На 8 март 2004 г. Ministero потвърждава посочения декрет. По предложение на Martini обаче Ministero моли генерална дирекция „Земеделие“ на Европейската комисия да даде становище относно тълкуването на член 35, параграф 4, буква в) от Регламент №°1291/2000. Съгласно отговора на Комисията от 20 април 2004 г. прилагането на последната част от тази разпоредба е възможно само ако при същите условия за вноса на разглеждания продукт е налице втора вносна лицензия с различен размер на гаранцията. В светлината на този отговор Ministero потвърждава текста на своя декрет, с който се обявява задържането на гаранцията.

16 С писмо от 21 май 2004 г. Martini уведомява Ministero, че в неговия случай са изпълнени условията за прилагане на предвидената в член 35, параграф 4, буква в) от Регламент №°1291/2000 дерогация, тъй като било титуляр и на вносна лицензия, издадена за същия период и за същия вид продукт с произход от трета държава, различна от България, в която лицензия била посочена гаранция в размер на 1 EUR за тон. Поради това дружеството моли отново Ministero да изчисли размера, който следва да се задържи въз основа на нормалния размер на гаранцията, прилаган на разглеждания пазар.

17 Ministero обаче приема, че тази друга лицензия не отговаря на условията за прилагане на дерогацията, тъй като не е издадена на основание Регламент № 958/2003 и не се отнася до вноса на царевица с произход от България. Поради това на 22 юни 2004 г. за пореден път Ministero потвърждава своя декрет.

18 Тъй като жалбата срещу посочения декрет, подадена от Martini пред Tribunale di Roma, е отхвърлена с Решение от 14 януари 2008 г., това дружество подава въззивна жалба срещу разглежданото съдебно решение пред Corte d’appello di Roma. Последната посочена юрисдикция приема, че въпросните разпоредби могат да бъдат тълкувани по няколко различни начина.

19 При тези обстоятелства Corte d'appello di Roma решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) „Трябва ли член 35 от [Регламент №° 1291/2000] да се тълкува в смисъл, че предвидената в него санкция, състояща се в задържане изцяло на гаранцията, внесена от общностните икономически оператори, получили вносна/износна лицензия за продукт, който се урежда от общата организация на пазара на зърнените култури, има за основна цел да предотврати неспазването от страна на посочените оператори на главно задължение (като действителния внос или износ на посочените в съответната лицензия зърнени култури), което те самите са длъжни да изпълнят по отношение на операцията, за която са получили лицензия и внесли гаранция?

2) Трябва ли разпоредбите на член 35, параграф 4 от Регламент № 1291/2000 в частта им, в която се предвиждат редът и условията за освобождаване на внесената гаранция във връзка с предоставянето на вносна лицензия, да се тълкуват в смисъл, че в случай на неспазване на вторично задължение, състоящо се по-специално в забавено представяне на доказателства за надлежно осъществен внос (и съответно в забавено подаване на молба за освобождаване на внесената гаранция), размерът на санкцията, която следва да се наложи, трябва да се определи независимо от размера на конкретната гаранция, която трябва да се задържи изцяло, ако не бъде изпълнено главно задължение във връзка със самата вносна операция, като по-специално трябва да се определи във връзка с обичайния размер на гаранцията, която следва да се приложи в общия случай на внос на продукти от този род, извършен през референтния период?

3) Трябва ли член 35, параграф 4, буква в) от [Регламент №°1291/2000] в частта му, в която се предвижда „когато за даден продукт има лицензии или сертификати с различни размери на гаранция[та], за изчисляване на сумата, която трябва да се задържи, се използва най-ниският размер, приложим за внос или износ“, да се тълкува в смисъл, че ако общностен икономически оператор надлежно е внесъл зърнени култури, при неспазване на срока, предвиден за представяне на доказателствата за извършения внос в Европейската общност, трябва да се наложи санкция, чийто размер следва да се изчисли въз основа на най-ниския размер на вносната гаранция, който е в сила за периода, през който е извършен вносът, независимо от специалните митнически условия (както поддържа Martini) или само при наличие на специалните митнически условия (както поддържа италианската държава)?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 35 от Регламент №°1291/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че целта на посочената в тази разпоредба гаранция е да обезпечи изпълнението на задължението за внос.

21 В това отношение следва да се посочи, че съгласно съображение 10 от Регламент №°1291/2000 една от целите на подобна гаранция е да осигури изпълнението на задължението за внос на съответните продукти през срока на валидността на вносната лицензия.

22 При все това съгласно самия текст на член 35, параграф 4 от посочения регламент тази гаранция цели да осигури също така и че доказателството за използването на лицензията ще бъде представено в определен срок. Всъщност, както потвърждава съображение 12 от същия регламент, понякога вносните лицензии се използват, за да се администрират количествени вносни режими, което изисква информацията за осъществения съгласно издадените лицензии

внос да се получи в рамките на доста къс срок. Поради това посочената в член 35 от Регламент №°1291/2000 гаранция допринася и за постигане на целта за администрирането на количествените вносни режими.

23 По тази причина на първия въпрос следва да се отговори, че член 35 от Регламент №°1291/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че посочената в тази разпоредба гаранция цели не само да осигури спазването на задължението за внос, а също така и че доказателството за използването на лицензията ще бъде представено в определен срок.

По втория и третия въпрос

24 С втория и третия въпрос, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 35, параграф 4, буква в) от Регламент №°1291/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на несвоевременно представяне на доказателството за надлежно осъществен внос, сумата, която се задържа за количествата, за които не е представено доказателство в определения в буква а) от същия параграф срок, трябва да се изчисли въз основа на действително приложения размер на гаранцията при подаването на заявлението за издаване на лицензията или лицензиите във връзка с този внос. За целите на подобно тълкуване запитващата юрисдикция иска да установи какви са евентуалните последици от обстоятелството, че гаранцията е била изчислена въз основа на размер, по-висок от прилагания при друг внос на същия вид продукт като внесения, тъй като последният е бил освободен от плащането на вносно мито.

25 В самото начало следва да се подчертае, че в текста на член 35, параграф 4, буква в) от Регламент №°1291/2000 е посочено ясно, че санкцията за несвоевременно представяне на доказателството за надлежно осъществен внос по принцип е равна на 15 % от сумата на предоставената гаранция, която би била задържана изцяло в случай на невнасяне на продуктите. От това следва, че принципно изчисляването на тази санкция следва да се прави въз основа на действително приложения размер на гаранцията при подаването на заявлението за издаване на вносна лицензия във връзка с вноса, доказателство за осъществяването на който не е било представено в предвидения срок.

26 Следва обаче да се напомни, че в последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000 е предвидено също, че когато за даден продукт са налице лицензии с различни размери на гаранцията, за изчисляване на сумата, която трябва да се задържи, се използва най-ниският размер, приложим за вноса.

27 От значение е обаче обстоятелството, че посочените лицензии се прилагат едновременно относно едно и също внесено количество. Всъщност текстът на последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000, и по-специално изразът „най-ниският размер, приложим за внос“, изключва възможността размер на гаранцията, който не е конкретно приложим за разглеждания внос (т.е. който не е използван за целите на лицензия, която действително обхваща внесените количества), да бъде взет предвид при определяне на установената в тази разпоредба санкция, независимо че подобен размер на гаранцията може да се счита за „нормален размер“ за разглеждания вид продукт.

28 Всъщност, както посочва Комисията, подобно тълкуване се подкрепя от обстоятелството, че специфичното правило, посочено в последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000, се обяснява с взаимозаменяемия характер на внесените количества и трудността определена лицензия да се свърже с определено количество, отколкото с друго. Без наличието на това специфично правило има опасност определен компетентен орган да

санкционира дадена забава чрез прилагане на най-високия, вместо на най-ниския размер, когато става въпрос за количествата, за които са приложими лицензии, предвиждащи различни размери на гаранцията.

29 Следователно посоченото специфично правило намира приложение само когато пред компетентния орган вносителят се позове едновременно на няколко лицензии, предвиждащи различни размери на гаранцията за цялата операция относно един и същ продукт с един и същ произход.

30 При тези обстоятелства следва да се приеме, че по смисъла на последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000 спрямо вноса на конкретен продукт са приложими няколко лицензии, които предвиждат различни размери на гаранцията, когато пред компетентния орган вносителят се позове едновременно на няколко лицензии, които предвиждат различни размери на гаранцията за цялата операция във връзка с един и същ продукт с един и същ произход и че по-специално компетентният орган е в състояние да приложи тези различни размери спрямо внесеното количество.

31 Що се отнася до спора по главното производство, от представената пред Съда преписка не се установява, че Martini е представило няколко лицензии с различни размери на гаранцията за вноса на царевица с произход от България, което следва да бъде проверено от запитващата юрисдикция. Ако това бъде потвърдено, специфичното правило, което се съдържа в последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000, няма да бъде приложимо към спора по главното производство.

32 В замяна на това, дори да се предположи, че това специфично правило се прилага към спора по главното производство, ако запитващата юрисдикция установи, че Martini действително е представило няколко лицензии, предвиждащи различни размери на гаранцията за разглеждания в делото по главното производство внос на царевица, следва да се посочи, че с оглед на общия характер на израза „най-ниският размер, приложим за внос“ по смисъла на последната част на буква в) от член 35, параграф 4 от Регламент №°1291/2000, този израз обхваща и положения, в които приложимият размер на гаранцията при издаването на лицензия при нормална ставка на митото е по-малък от приложимия размер при издаването на лицензия при нулева ставка при условията на преференциален режим, какъвто е създаденият с Регламент № 958/2003.

33 С оглед на гореизложеното на втория и третия въпрос следва да се отговори, че член 35, параграф 4, буква в) от Регламент № 1291/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на несвоевременно представяне на доказателството за надлежно осъществен внос, сумата, която се задържа за количествата, относно които в определения в член 35, параграф 4, буква а) от този регламент срок не е представено доказателство, трябва да се изчисли въз основа на размера на гаранцията, който действително е бил приложен при подаване на заявлението за издаване на лицензията или лицензиите относно този внос. За целите на подобно тълкуване е без значение обстоятелството, че гаранцията е била внесена въз основа на по-голям размер от приложимия размер за друг внос на същия вид продукт като внесения, тъй като последният е бил освободен от вносно мито.

По съдебните разноски

34 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

1) **Член 35 от Регламент (ЕО) № 1291/2000 на Комисията от 9 юни 2000 година за определяне на общи подробни правила за прилагане на режима на вносни и износни лицензии и сертификати за предварително фиксиране за селскостопански продукти, изменен с Регламент (ЕО) № 325/2003 на Комисията от 20 февруари 2003 г., трябва да се тълкува в смисъл, че посочената в тази разпоредба гаранция цели не само да осигури спазването на задължението за внос, а също така и че доказателството за използването на лицензията ще бъде представено в определен срок.**

2) **Член 35, параграф 4, буква в) от Регламент №° 1291/2000, изменен с Регламент № 325/2003, трябва да се тълкува в смисъл, че в случай на несвоевременно представяне на доказателството за надлежно осъществен внос, сумата, която се задържа за количествата, относно които в определения в член 35, параграф 4, буква а) от този регламент срок не е представено доказателство, трябва да се изчисли въз основа на размера на гаранцията, който действително е бил приложен при подаване на заявлението за издаване на лицензията или лицензиите относно този внос. За целите на подобно тълкуване е без значение обстоятелството, че гаранцията е била внесена въз основа на по-голям размер от приложимия размер за друг внос на същия вид продукт като внесения, тъй като последният е бил освободен от вносно мито.**

Подписи